# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. B.**, zast. JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Václavská 226/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2017, č. j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA02-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2018, č. j. 41 Az 3/2017 - 113,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Běle Sedláčkové, advokátce se sídlem Václavská 226/2, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti tak, že se mu mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

### I. Vymezení věci

[2] Z předloženého správního spisu lze zjistit, že dne 5. 1. 2017 podal stěžovatel v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je občanem Gruzie, gruzínské státní příslušnosti, jezídské národnosti, náboženským přesvědčením Uctivatel Slunce (Shams). Od roku 2014 je členem Národní strany. Je schopen dorozumět se rusky, jezídsky,

arménsky a gruzínsky. V ČR požádal o azyl spolu se svou manželkou. Má jednoho syna, který žije ve Švédsku. Do ČR přijel ze Švédska, kde dne 10. 12. 2016 podal žádost o azyl a byl na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států převezen do ČR. Kromě nachlazení a špatného sluchu žádné zdravotní problémy nemá.

[3] Dvakrát (na přelomu září a října 2014 a v květnu 2015) ho zastavili policisté cestou z práce. Naložili ho do auta a odvezli na policejní oddělení, kde ho v prvním případě drželi dva dny. Nehovořil o tom, že by se na něm dopustili fyzického násilí. Po druhém zadržení vydal policii nějaké finanční prostředky. Následně si s manželkou vyřídili české vízum a odjeli na týden do ČR. Po návratu zpět do Gruzie mu sousedka oznámila, že byl hledán policií, a proto odletěl i s manželkou v listopadu 2015 ke kamarádovi do Baku, kde setrvali pět dnů. Po opětovném návratu do Gruzie ho jeden policista varoval, že by mohl být i zabit, ať raději odjede, proto se s manželkou rozhodli v prosinci 2015 odjet a vycestovali nelegálně z Gruzie do Švédska.

[4] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že se žalovaný jeho situací řádně nezabýval a že byl jeho postup pouze formální. Žalovaný vycházel zejména ze skutečností, které sdělil při výslechu samotný stěžovatel a které byly zaznamenány v Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2017, dále v Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany manželky stěžovatele, ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii, přičemž všechny dokumenty jsou založeny ve správním spisu. Z protokolů o pohovorech plyne, že oba byli vyslýcháni naprosto standardním způsobem, ke všem podstatným a důležitým skutečnostem ve věci mezinárodní ochrany se mohli vyjádřit, přičemž účastna tohoto jednání byla i tlumočnice z jazyka ruského.

[5] Bylo na samotném stěžovateli, aby uvedl přesně a podrobně všechny skutečnosti, které jsou dle jeho názoru důležité pro řízení, přičemž samotný výslech trval hodinu a dvacet minut. Po ukončení pohovoru měl možnost doložit na podporu svých tvrzení podklady, dokumenty či jiné materiály, pokud by nějaké měl a nebyly založeny ve správním spisu. On však uvedl, že žádný další materiál či dokumenty založit nechce. Byla mu rovněž dána možnost seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí (tedy i s vybranými částmi spisového materiálu k řízení jeho manželky) i se všemi informacemi týkajícími se bezpečnostní a politické situace v Gruzii. V Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany jsou vyjmenovány informace o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii, od koho byly získány a z kterého jsou data. Na dotaz, zda se chce s podklady seznámit, oznámil, že stěžovateli i manželce je špatně, nemá myšlenky na seznamování, poté, co s nimi udělali ve Švédsku, je jim všechno jedno. Nechtěl ani doplnit dokazování, ani se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití.

[6] V daném řízení se v žádném případě nejednalo o formalistický přístup k stěžovateli či jeho manželce. Skutkový stav byl řádně zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že o něm nejsou žádné důvodné pochybnosti.

[7] Soud shodně s žalovaným pokládá tvrzení stěžovatele o členství v „Národní straně“ za nedůvěryhodné, neboť sám ani nevěděl, jak se oficiálně strana jmenuje. Její oficiální název není Národní strana, ale Sjednocené národní hnutí. Nevěděl ani, jak se jmenuje největší konkurenční strana a ani průkaz člena strany Sjednoceného národního hnutí nevypadal tak, jak tvrdil.

[8] Poté, co byl dvakrát zadržen policií a potřetí dostal informaci, že by měl raději odjet z Gruzie, neboť mu hrozí nebezpečí zabití, se neobrátil na žádný státní orgán - policii, prokuraturu, ombudsmana či soud. Zdůvodňoval to tím, že v Gruzii se všechno děje přes policii, takže oznámením by se jeho situace nevyřešila. Namítal, že ani přestěhování do jiné oblasti Gruzie nezkoušeli a raději rovnou odjeli.

[9] Je nelogické, že když se stěžovatel obával o svůj život a po dvou zatčeních si vyřídil vízum a odjel do ČR společně s manželkou, pobyli zde pouze týden a poté se vrátili zpět. Za situace, kdy měli obavy o svůj život v Gruzii, by bylo na místě, aby po přicestování do ČR požádali o mezinárodní ochranu v ČR a nevraceli se po týdnu zpět. Z výpovědi stěžovatelovy manželky plyne, že vycestovali do Švédska kvůli tomu, že tam již třináct let žije jejich syn. Výslovně uvedla, že měla zájem získat azyl ve Švédsku.

[10] Z uvedených skutečností nevyplývalo, že by byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Nebylo prokázáno, že by stěžovatel byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, anebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[11] Pokud by soud uvěřil, že stěžovatel byl členem politické strany Sjednocené národní hnutí od počátku roku 2014 a z Gruzie odlétal společně s manželkou v prosinci roku 2015, z důvodu hrozícího nebezpečí, rozhodně by už při prvním odjezdu do ČR bylo namístě požádat o udělení mezinárodní ochrany, nikoli se po týdnu pobytu vracet zpět to Gruzie.

[12] I skutečnost, že se neobrátil na žádný státní orgán v Gruzii ohledně svých problémů a ani neuvažoval o přesídlení do jiné části Gruzie, kde by nebyl místní policií znám, je důkazem toho, že žádné vážné nebezpečí mu v Gruzii nehrozilo a nehrozí. Stejný závěr vyplývá i z aktuálních zpráv týkajících se politické a bezpečnostní situace v Gruzii, k jejichž obsahu a zdrojům stěžovatel nic nenamítal.

[13] Na posuzovanou věc nelze uplatnit § 12 zákona o azylu. Ani § 13 zákona o azylu se na něj v žádném případě vztahovat nemohl.

[14] Při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu nebyl postoj žalovaného pouze formální, neboť se pečlivě zabýval jak rodinnou, tak sociální i ekonomickou situací stěžovatele. Soud zjistil, že bylo přihlédnuto k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jde o dospělou a svéprávnou osobu. Kromě problémů se sluchem neměl žádné zdravotní problémy. Žije s manželkou, která má jisté zdravotní problémy, spoustu z nich však měla již na území Gruzie, kde se s nimi léčila [např. cukrovku má mít již dvacet pět let,

problémy se srdcem (mikroinfarkt či mrtvice) vznikly také již na území Gruzie]. Za zhoršení zdravotního stavu, k němuž došlo, si může částečně sama tím, že ve Švédsku odmítala jíst, pít a brát léky. Ze zprávy psychologa však bylo zjištěno, že se nejedná o ležícího pacienta, ale o osobu mající určité psychické problémy, které jsou způsobeny zejména odloučením od dospělého syna a jeho rodiny, kteří žijí řadu let ve Švédsku. Manželka stěžovatele navštěvuje v ČR diabetologickou a kardiologickou ambulanci. Soud dospěl k závěru, že se nejednalo o tak závažný zdravotní stav, že by byla v přímém ohrožení života, nemohla se pohybovat nebo že by péče o její osobu byla natolik komplikovaná, že by ji nemohl zvládnout stěžovatel. Důvod hodný zvláštního zřetele nebyl zjištěn.

[15] Ze stěžovatelových sdělení a z připojených zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii nevyplynulo, že by jim hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť bylo zjištěno, že Gruzie trest smrti zrušila pro všechny trestné činy. Soud měl za to, že bylo prokázáno, že jim nehrozí ani nelidské či ponižující zacházení, mučení nebo trestání.

[16] Ze zpráv nevyplynulo, že by docházelo k cílenému fyzickému napadání členů strany Sjednoceného národního hnutí v Gruzii, ani že by s lidmi, kteří se vracejí po neúspěšném azylovém řízení do Gruzie, bylo zacházeno jinak než s jinými občany Gruzie. Stěžovatel sám neuvedl, že by měl v Gruzii nějaké potíže kromě dvou případů zadržení policií.

[17] Nebyly naplněny podmínky § 14a zákona o azylu.

[18] Výslechy navržených svědků byly krajským soudem označeny za nadbytečné, neboť by nepřinesly nic nového s ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu azylového řízení a neměly by vliv na rozhodnutí ve věci.

[19] Návrhy na výslechy svědků považuje za účelové, neboť se jedná o osoby o generaci mladší než stěžovatel, navíc nebylo v podání stěžovatele uvedeno, z jakého důvodu by měli vědět o jeho situaci v Gruzii a důvodech jeho odjezdu, přičemž ani neuvedl jejich adresu bydliště v Tbilisi. Svědky nebylo možné bez uvedení skutečné celé adresy předvolat, resp. doručit jim předvolání k ústnímu jednání v ČR, přičemž stěžovatel kladl v podstatě „nemožnou a neuskutečnitelnou“ podmínku, neboť trval na tom, že pokud budou svědci předvoláni k jednání, nemá jim v tomto důsledku vzniknout újma. První žádost o výslech svědků uvedl dne 20. 8. 2017 a druhou dne 30. 4. 2018, tedy ani za téměř tři čtvrtě roku nesdělil soudu bližší adresy svědků.

## II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[20] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[21] Krajský soud přejímá argumentaci žalovaného o celkové správnosti provedeného řízení, o dostatečné míře podkladů shromážděných pro vydání rozhodnutí i jím poskytnuté vstřícnosti, bohužel bez jakéhokoliv přihlédnutí k tomu, že stěžovatel je nejen cizincem, ale též naprostým právním laikem.

[22] Z celkové koncepce argumentace žalovaného i krajského soudu je patrný oblíbený postup řady správních orgánů – hřešit na okolnost, že cizinec je právní laik, popř. nezastoupený, poskytovat mu sice formálně správná a potřebná poučení a klást mu procesně důležité dotazy, ovšem bez toho, aby jim náležitě porozuměl a pochopil je v celé šíři možných procesních dopadů. Z pouhého podpisu nelze bez dalšího dovozovat, že cizinec pochopil, o čem byl poučen a nač byl dotazován či že souhlasí s právními důsledky, které pro něj z takového postupu plynou.

[23] Poukazuje na vysokou míru přepjatého formalismu žalovaného rozhodujícího bez náležité vstřícnosti a poučovací povinnosti. Napadené rozhodnutí je smutným výsledkem tohoto formalismu.

[24] Jádrem předchozího zrušujícího rozhodnutí NSS bylo nevypořádání krajského soudu se stěžovatelem navrženými důkazy. Opětovně formálně však krajský soud dospívá k závěru, že stěžovateli nehrozí v Gruzii trest smrti ani mučení, avšak na podkladě pouze gruzínského právního řádu, nikoliv na základě jeho reálného fungování, které by mohli dosvědčit navržení svědci. Svědectví daných osob však nebylo krajským soudem provedeno, navíc se s těmito důkazy krajský soud v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal (neuvedl, proč je neprovedl). Jde tedy o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[25] Krajský soud argumentuje účelovostí navržených výslechů a podotýká, že svědci jsou o generaci mladší než stěžovatel, což je ovšem irelevantní. Jedná se o dospělé jedince, u nichž lze mít vnímací a rozpoznávací schopnosti za přiměřené jejich věku.

[26] Pokud je Gruzie zemí demokratickou a fungující, poté by jistě neměl být problém vznést požadavek na právní pomoc směřující k získání svědectví či alespoň adresy navrhovaných svědků. Navíc již v návrhu byla stěžovatelem upřesněna jejich adresa, a to nikoli pouze městem (Tbilisi), ale také městskou částí. Současně tam bylo uvedeno, k čemu mají navržení svědci vypovídat. Stěžovatel jejich výslech za nadbytečný nepovažuje, byť si je vědom jeho obtížné proveditelnosti.

[27] Je absurdní, aby nalézací soud dával stěžovateli k tíži, že během tři čtvrtě roku nesdělil soudu adresy svědků. Jednak mu není nic bližšího známo o možnostech justiční spolupráce a jednak, pokud měl krajský soud za to, že důkazní návrh je neúplný, nejasný či vadný, měl stěžovatele ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k opravě či odstranění vad, stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučit jej o případných procesních následcích neuposlechnutí.

[28] Pokud jde o neustále opakovaný název a vnitřní poměry politické strany, jíž byl členem, přehlíží krajský soud okolnost, které si je však, dle odůvodnění rozsudku, dobře vědom. Již v rozsudku konstatuje, že stěžovatel byl ke vstupu do strany přinucen v práci, neboť měl strach, aby o ni nepřišel. Pokud někdo z takového důvodu do strany vstoupí, je úsměvné předpokládat, že se ihned stane zapáleným straníkem bezvadně ovládajícím jak vnitřní organizaci, tak i vnější politické vztahu jemu vnucené strany. Případné nepřesnosti v jeho sdělení jsou pouze projevem toho, že se o dění ve straně staral pouze natolik, aby nepřišel o práci, bez jakéhokoliv vnitřního srozumění či politického zápalu. Ironií osudu poté bylo, že jakmile tato politická strana ztratila své vůdčí postavení, začali být její

členové pronásledování bez ohledu na stupeň či míru zapojení do stranické činnosti, a to včetně stěžovatele.

[29] Jeho tvrzení nelze z tohoto důvodu považovat za nedůvěryhodná. Právě naopak. Nedostatečná znalost vnitřních poměrů strany a její politické činnosti svědčí o tom, že byl ke vstupu do strany donucen.

[30] Krajský soud konstatuje, že se policisté v Gruzii na stěžovateli nedopustili fyzického násilí, bohužel však ani nezkoumal, zda byla policie v Gruzii oprávněna ho zadržet a zda se nejednalo o politický nátlak či šikanu, při které nelze vyloučit možnost jejího stupňování až do formy fyzického násilí.

[31] K tomu, proč se neobracel se svými obavami na státní orgány, se již mnohokrát vyjadřoval. Skutečnost, že právní řád určité země takové instituce či jejich právní zakotvení má, ještě neznamená, že tyto orgány fungují nebo, že se u nich lze dovolat zjednání nápravy bez toho, by se jeho situace ještě nezhoršila.

[32] K cestám z Gruzie do ČR a Ázerbájdžánu uvádí, že doufal, že se situace uklidní a on bude moci v Gruzii i s manželkou zůstat bez toho, že by mu hrozilo pronásledování či smrt. Bohužel byl nucen vyhodnotit, že se tak nestalo, že se nejednalo o nahodilý či ojedinělý akt šikany či pronásledování. Trvalý odjezd ze země byl tedy jediným řešením.

[33] Krajský soud dospívá formalisticky k tomu, že stěžovateli ani jeho manželce nehrozí po návratu do Gruzie vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trestání. Toto tvrzení má podklad pouze v gruzínském právním řádu, nikoli v jeho reálném fungování ani ve fungování určitých skupin osob, které tak páchají buď ve srozumění se státními orgány či jim navzdory.

[34] Z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, popř. zrušil i rozhodnutí žalovaného.

[35] Žalovaný ve vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnost, neboť je přesvědčen, že vydaná rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy. Kasační námitky jsou pouze opakováním žalobních námitek a nevypovídají o žádném pochybení správního orgánu či krajského soudu. Navíc nejsou důvodné, což jednoznačně plyne z obsahu správního spisu. Námitkami přepjatého formalismu se NSS zabýval již v předchozím zrušujícím rozsudku.

[36] Krajský soud napravil pochybení, které mu bylo NSS vytknuto, a to konkrétně na str. 21 a následující napadeného rozhodnutí, přičemž na něj žalovaný plně odkazuje.

[37] Nadále setrvává na závěru, že stěžovateli neměla být udělena mezinárodní ochrana a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

## III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[38] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[39] Poté se soud zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, případně pokud jsou i z jiných důvodů předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu ty otázky, které nemohly být vyřešeny Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení o kasační stížnosti.

[40] Ke zrušení původního rozsudku krajského soudu došlo proto, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nevyjádřil k navrženým důkazům – výslechům třech svědků. V důsledku opomenutých důkazů bylo nutno označit rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud zavázal, aby se v novém řízení vypořádal s navrženými důkazy a s případným vlivem těchto důkazů na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[41] Kasační námitky týkající se zákonného poučení stěžovatele, formalismu žalovaného a uložení trestu smrti jsou nepřípustné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož jde o otázky posouzené Nejvyšším správním soudem již v předešlém rozsudku.

[42] Kasační námitky napadající nevěrohodnost stěžovatele, neprovedení výslechů svědků krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho vyplývající jsou však přípustné.

[43] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[44] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše uvedeným usnesením prvního senátu. Dle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[45] Soud se zabýval otázkou neprovedení výslechů navržených svědků a s tím související nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno

o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[46] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o vyčerpávající odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje argumentace soudu opřená o informace ze zpráv o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, i přesto, že s nimi stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel si navíc odporuje, neboť v jednom odstavci kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud vůbec neuvedl, proč svědecké výpovědi neprovedl a následně na několika odstavcích s odůvodněním krajského soudu týkající se neprovedení těchto důkazů polemizuje.

[47] Není povinností soudu provést všechny navržené důkazy, které v průběhu řízení účastníci navrhnou. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je však povinností soudu zdůvodnit, proč odmítá provést určitý navržený důkaz a v odůvodnění rozhodnutí musí své stanovisko přiměřeně vyložit (např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 582/01). K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení bylo v řízení účastníkem navrhováno, se vyslovil též Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, v němž dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit.

[48] K tomu, z jakých důvodů lze důkazní návrh odmítnout, se vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, kde uvedl: „[N]*eakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“

[49] Krajský soud neprovedl navržené důkazy pro nadbytečnost. V souladu s výše uvedenými judikaturními požadavky svůj postup řádně odůvodnil – odkázal na zjištěný skutkový stav, průběh azylového řízení a správní spis.

[50] Závěry krajského soudu týkající se věku svědků, zjišťování jejich adresy i uvedení důvodů jejich výslechu, však musí Nejvyšší správní soud korigovat. Stěžovatel má pravdu, že poukazování na věk svědků, který se má u všech třech osob pohybovat v rozmezí od 25 do 30 let, je irelevantní, neboť jen na základě jejich věku (tj. skutečnosti, že se jedná o svědky, kteří jsou o generaci mladší než stěžovatel) nelze dovozovat, že by nebyli schopni vypovídat k důvodům, které stěžovatel v návrhu na jejich výslech jednoznačně uvedl (osoba stěžovatele, jeho poměry a poměry v Gruzii). Při dokazování je povinností stěžovatele označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Na soudu následně je, aby rozhodl, které z navržených důkazů provede, a podle toho navržené důkazní prostředky obstaral (srov. Drápal, J. a kol. *Komentář k Občanskému soudnímu řádu I, II.* 1. vydání, 2009, s. 859 – 873.).

[51] Poté se soud zabýval věrohodností stěžovatelova příběhu.

[52] V rozsudku krajského soudu je dostatečně zdůvodněno, proč jsou tvrzení stěžovatele o tom, že mu v Gruzii hrozí pronásledování z důvodu jeho členství v bývalé vládní straně, nedůvěryhodná. Jde zejména o jeho neznalost oficiálního názvu strany (ne Národní strana, ale Sjednocené národní hnutí), či jména největší konkurenční politické strany a ani průkaz Sjednoceného národního hnutí nevypadal tak, jak tvrdil. Krajskému soudu se zdálo zcela nelogické, že v případě obav o svůj život a po dvou zatčeních, si vyřídil vízum do ČR a spolu s manželkou odjeli, avšak pouze na týden a vrátili se zpět do Gruzie. Za dané situace by bylo rozumné požádat po přicestování do ČR o mezinárodní ochranu v ČR a nikoli se znovu do země původu po týdnu vracet. Dobu jednoho týdne nelze považovat za dostatečně dlouhou dobu na to, aby se na něj „zapomnělo“ a on mohl bez obav pokračovat v životě v zemi původu. S těmito úvahami se NSS plně ztotožňuje.

[53] K nemožnosti obrátit se na státní orgány soud uvádí, že z Informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP, ze dne 26. 2. 2016 k č. j. MV-175115-1/OAM-2015, plyne, že v Gruzii má každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v jiných zemích EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v ní uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. Příslušníci policie jsou vyšetřování stejně jako kterýkoli jiný občan země. Obdobně lze podat také stížnost na prokuraturu. Nelze proto souhlasit s tvrzením stěžovatele, že státní orgány v Gruzii nefungují.

## IV. Závěr a náklady řízení

[54] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[55] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[56] Stěžovateli byla krajským soudem ustanovena zástupkyně JUDr. Běla Sedláčková, a to usnesením ze dne 10. 4. 2017, č. j. 41 Az 3/2017 - 14. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[57] Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je jedno písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje

o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovená zástupce je plátkyní DPH, proto jí výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu